

Jak vznikl svět, vesmír, prostor a čas

(Ing. Miloslav Ponkrác)

* * *

1. Předmluva a poznámky autora pro lepší pochopení tohoto textu

Tento text jsem napsal poměrně dávno, někdy kolem roku 2009.

Ačkoli v něm popisuji, jak vznikl vesmír a svět včetně základních součástí jako je čas a prostor, rád bych čtenářům podotkl, že text je také popisem současné anatomie vesmíru a světa. Všechny tyto díly totiž vytvářejí současnou kostru, na které vesmír a celý současný svět stojí.

Pro lepší pochopení čtenářů zdůrazňuji:

- Některé „součástky“ vesmíru stojí mimo čas a prostor (jako je absolutní svět a informace) a proto jsou „všude a nikde“.
- Některé „součástky“ vesmíru jsou na hranici času a prostoru (jako je světlo).
- Náš současný hmotný svět začíná časem. Čas je hranicí, od které začíná hmotný (tedy energetický) svět. Čím méně věci podléhají času, tím méně jsou materiální/hmotné. „Součástky“ vesmíru nepodléhající času vůbec jsou hmotnému světu skryté, a z hmotného světa je možné je pozorovat a zkoumat jen nepřímo a jen jejich střípky, které se svými důsledky momentálně zasáhnou do dění hmotného světa.
- Čas a prostor sice vnímáme odděleně, ale ve skutečnosti obojí je „jistým druhem prostoru“. Rozšířením času (jakožto „jednorozměrného prostoru“) o další tři rozměry vznikl prostor. Ve skutečnosti čas a prostor je jednotným celkem – časoprostorem.
- Jakýkoli objekt hmotného světa, ať živý či neživý, zároveň přesahuje do světa nehmotného. Jinak řečeno, každý člověk, každé zvíře, i každý neživý objekt má kromě hmotné části také polohmotné a nehmotné části, které podléhají jen částečně či vůbec prostoru a času – jsou „rozptýleny ve všech časech a prostorech“. Důsledek: Určité části člověka či hmotných objektů komunikují omezeny časem a prostorem, jiné části komunikují nesvázané prostorem a časem. Ty druhé části jsou schopny vmžiku překonat libovolnou vzdálenost i jakékoli časové rozdíly.
- Není principiální rozdíl mezi živým a neživým objektem. Jediný rozdíl mezi živým a neživým objektem je v rychlosti komunikace a adaptace na informace a energii. Čím „živější“ a rozvinutější objekt, tím vyšších rychlostí dosahují informačně-energetické procesy. Jiný rozdíl mezi živými a neživými objekty neexistuje.

* * *

2. Energie a informace

Vše, co vzniklo a veškerý svět je napájen energií. Tato energie je sama o sobě hlavním palivem do všech dějů, tedy vše co existuje kdysi dávno muselo energii získat. Každý děj potřebuje energii jako palivo stejně jako auto potřebuje benzín. Sama energie je nezničitelná a nemůže zmizet, jenom se přeměňovat.

Ve skutečnosti neexistuje (v hmotném světě) nic jiného, než je energie. I veškerá hmota není nic jiného, než „zmraženou energii“ jak objevil Albert Einstein a následně vymyslel až bulvárně profláknutý vzorec $E = m \times c^2$, který určuje kolik té „zmražené energie“ ve hmotě je. Dalšími jemnějšími projevy energie jsou síly – síla gravitační, elektrická, magnetická, i další.

A teď abstraktněji. Vše co existuje, a i daleko abstraktnější koncepty, je uplácáno z energie. Jako druhou věc, někdo nebo něco té energii musel říct, do jakého výsledku se má uplácát – tedy musely se dodat stavební plány – zkráceně musela přijít informace o tom, co se staví. Tedy vše co existuje je postaveno na dvojici energie a informace – energie = z čeho se staví, informace = co se z toho postaví.

Není předmětem tohoto článku zabývat se vlastním původcem informace, tedy kdo, či co určilo co se bude stavět. Možná je to spíše náboženská otázka.

Budu se zabývat pouze popisem vlastního děje a smyslu tohoto děje.

* * *

3. Absolutní svět

Někde na začátku existovala čistá energie. A čistá informace. Tedy vše potřebné k vytvoření všeho. Je v tom obrovský potenciál ke stvoření čehokoli. Ale ještě není nic – ale přitom je možné postavit absolutně vše. Nazvěme to absolutním světem.

Zde bych se maličko zastavil. Používám slovo „existovala“, ale v tuto chvíli ještě neexistuje ani čas, protože ten vznikne později. Neexistuje ani prostor. Tudiž neexistuje ani předtím, ani potom. Tedy – jakkoli to zní absurdně – absolutní svět stále je a „někde“ existuje. Ovšem jakákoli představa tohoto světa nepřekonatelně přesahuje i tu největší fantazii a zkušenosti.

Snad ještě jednu odbočku – dostávám se zde do stejně paradoxního vyjadřování jako třeba fyzika. I ona ve svých extrémních teoriích uvažuje o anomáliích prostoru a času, které nastávají za vysokých energií – a třeba i kvůli tomu stavějí urychlovače a sledují vesmír.

Zkuste si tedy představit, že nyní neexistuje ani čas, ani prostor, ba ani vesmír, a nelze uvažovat v těchto kategoriích. Tedy existuje a vždy bude existovat absolutní svět, protože také čas vznikl z něj. Prvotní zdroj.

V počátečním stavu tedy neexistovalo nic, ale byla k dispozici energie – stavební materiál pro vše.

Na tuto energii musela začít působit informace – tedy základní myšlenka s plány co vznikne. Jak a co ovlivnilo tuto informaci nechám otevřenou, viz úvod tohoto textu. V každém případě jakákoli představa o vzniku informace je daleko fantastičtější, než i ta nejodvážnější teorie.

* * *

4. Relativní svět

Jakmile energie začne tvořit, pak aby bylo poznat, že je něco vytvořeno, musí rozdělit svět na různé části. Například si uvědomujete, že vidíte louku, protože existují i místa kde louka není. Kdyby neexistovalo nic jiného, než louka ani by Vás nenapadlo si louky všimnout jako ničeho zvláštního, protože všude kde je země, je přeci také louka a mezi loukou a zemí není žádný rozdíl.

Pro to, aby byl vidět nějaký výsledek – tedy aby se dal výsledek poznat bylo nutné jako první vytvořit oddělenost – tedy možnost, aby v každém místě to vypadalo jinak. Jinak nic nepoznáte. Zkuste si třeba smíchat bílou barvu ve vodě, dokud není bílá barva rovnoměrně rozptýlená po celém objemu vody, každý uvidí, že jsou to dvě věci – barva a voda. Jakmile se ale barva rozptýlí rovnoměrně po celém objemu vody ve stejné koncentraci – pak rozdíl mezi vodou a barvou zmizí.

Základním předpokladem tedy je zajištění možnosti, aby se všechny ingredience nesmíchaly, ale každá vytvořená věc existovala jinde. Jinak by jí nebylo možné pozorovat – a tedy by pro nás nebyla. Musel tedy vzniknout **zákon přitažlivosti stejnorodého**, základní zákon jehož důsledkem je obrovská řada fyzikálních i jiných sil, která slouží k tomu se udržela oddělenost jednotlivých částí od sebe. Zákon přitažlivosti stejnorodého je základem všech fyzikálních sil i duchovních zákonů.

Tím vznikl relativní svět, tedy různorodý svět.

* * *

5. Důsledek oddělenosti – vznik polarit

Zákon přitažlivosti stejnorodého vede k vytvoření dvou polarit – opačných pólů, tedy protikladů.

Tím, že se tedy pomocí zákona přitažlivosti stejnorodého něco přemístí a zkoncentruje na určité místo, pak automaticky na jiném místě je toho nedostatek. Ve většině případů pak vnímáme obě situace jako protikladné.

Ve skutečnosti nejsou protiklady pravými protiklady, jsou to pouze místa s různou koncentrací téhož. Například světlo a tma. Neexistuje žádná tma sama o sobě, tma je pouze místem, kde chybí světlo. Láska a nenávist jsou protiklady, ale nenávist je především chybějící láska – jako druhý pól lásky.

Polarity tedy vznikly rozředěním stejného principu do dvou projevů. Jedna část protikladu obsahuje velkou koncentraci daného principu, zatímco druhá polarita

naopak minimální koncentraci. Jedna část polarit znamená přebytek něčeho, druhá část nedostatek něčeho.

Protože stejný stav je přitahován k sobě díky zákona přitažlivosti stejnorodého, vzniká tím iluze, že existuje napětí mezi polaritami. Napětí mezi polaritami je jen snaha zákona přitažlivosti stejnorodého zkoncentrovat určitý princip do ohraničeného bodu. Napětí mezi polaritami je tedy snahou zákona přitažlivosti stejnorodého udržet věci oddělené.

Základním důsledkem oddělenosti a tedy principem všeho pozorovatelného, co můžeme vidět, slyšet, cítit, prostě nějak vnímat je vznik dvou polarit. Případají nám jako dva protiklady, ale ve skutečnosti jsou to jen dva póly téže věci, jen ve dvou různých intenzitách/koncentracích.

Ve skutečnosti polarit je obrovské, nepředstavitelné množství. Vše co vidíme, vnímáme, cítíme, je součástí nějaké dvojice protikladů. Bílá – černá, teplo – zima, zvuk – ticho. Náš svět není nic jiného, než obrovské množství protikladů a polarit.

Pozor. Vznikem polarit v důsledku vznikl hmotný svět (jako trojice čas, prostor a hmota/energie), stejně jako možnost něco pozorovat či měřit (měření je jen porovnávání dvou věcí, zda jsou stejné či rozdílné). Fyzikální veličiny jsou tedy kvantové (libovolná polarita se může rozdělit na několik menších subpolarit a ty se mohou ještě jemněji opět dělit). Spojité fyzikální veličiny, spíše jejich iluze, vznikají mnohonásobným opětovným rozdělením každé z dvojice polarit opět na subpolarity.

* * *

6. Vznik času

Čas vznikl jako dítě zákona přitažlivosti stejnorodého. Tento zákon vydělil v absolutním světě základní dvě polarit – tu část světa, kterou můžeme pozorovat a zasahovat do ní (přítomnost) a tu část, kterou nemůžeme pozorovat, ani do ní zasahovat (jiné časové okamžiky). Zákon přitažlivosti stejnorodého má tedy snahu zkoncentrovat veškeré pozorovatelné dění do jednoho bodu zvaného přítomnost.

Čas je tedy základním vynálezem, který umožňuje oddělenost. Umožňuje iluzi, že něco teď není, ale bylo v minulosti, nebo bude v budoucnosti. Není tedy vše naráz, ale můžeme prožívat jenom něco.

Určitý časový okamžik tedy přitahuje určitý stejný druh situací a událostí, zatímco jiné časové okamžiky jiné. To je důsledkem zákona přitažlivosti stejnorodého. Navenek se tato vlastnost času jeví jako **synchronicita**, protože může spolu sdružovat navzájem různé události, které nemají mezi sebou vztah, kdy jedna by byla příčinou druhého. Nicméně synchronicita působí i na všechno co je od času odvozené, tedy i na prostor a další. Jde o sdružování situací se stejným charakterem a významem.

Základ vesmíru, absolutní svět, je směs ingrediencí, jejichž umělých rozkladem a oddělením (za pomoci času) vznikají různé situace. A tak tedy vzniká náš pozorovatelný relativní svět. Přesto tu je stále něco nadčasového, jakoby pro nějaké části čas neexistoval.

Ani čas není absolutní, lze ho ovlivnit, protože není pevnou a jasnou strukturou. Něco o ovlivňování času říká teorie relativity, ale myslím, že je toho daleko více.

* * *

7. Oddělenost a polarita na úrovni času – vlnění a rytmy

Protože čas jakožto základní princip oddělenosti byl stvořen ze stejnorodého – absolutního světa a je také jím udržován a napájen, je neefektivní a v zásadě nemožné držet iluzi oddělenosti na úrovni času nekonečným oddělením.

Pokud uvažujeme, že čas jde pouze dopředu, tedy minulost je navždy pryč – pak pokud by se nějaký princip koncentroval v určitém čase, musel by mizet z jiných období. Pořád si představujte, že v tuto chvíli existuje zatím jenom čas, prostor ještě nevznikl. Zákon přitažlivosti stejnorodého a tedy polarity a protiklady mohou působit jen na úrovni času. To třeba znamená, že třeba světlo by se koncentrovalo v roce 1850 a z jiných dob by mizelo díky přitažlivosti stejnorodého. Zbylé doby by byly beznadějně ponořeny do tmy. Ve výsledku by byl relativní svět velmi chudý, protože každá věc co existuje by se zkoncentrovala do nějakého malého časového úseku, který by se jednou stal minulostí a tím bychom s konečnou platností o danou věc navždy přišli. Relativní svět by tak chudnul a chudnul.

Ve skutečnosti to takto ale neprobíhá. Jakmile nějaký princip či věc začne mizet v minulosti, přestává tím existovat. Protože zákon přitažlivosti stejnorodého teď nemá tedy na co působit, jeho síla slábne, ale to v důsledku znamená, že přestává tedy danou věc koncentrovat v minulosti. Oslabením působení zákona přitažlivosti stejnorodého věc přestává být koncentrována v minulosti a princip, nebo věc začne zase prosakovat do všech dob, tedy i do současnosti a budoucnosti! Navíc danou věc začne do přítomnosti přitahovat sám čas, protože jeho smyslem je koncentrovat (vracet) věci do pozorovatelnosti, tedy do přítomnosti. Tím zase zesílí působení zákona přitažlivosti stejnorodého a opět to začne v nějakém, třeba jiném čase koncentrovat. A začne celý proces opět.

Vzniká tak přetahovaná dvou sil. Na každý princip, každou věc, tedy každou dvojici protikladů působí zákon přitažlivosti stejnorodého, který se snaží daný princip, či věc zkoncentrovat v určitém časovém okamžiku. To prochází tak dlouho, dokud se okamžik kde koncentrace nastala nestane minulostí. V tu chvíli zasáhne čas, jehož úkolem je naopak zachovat pozorovatelný svět a udržet jej v celku. Čas přitáhne danou část polaritu, nebo věc zpět do přítomnosti. Jakmile čas přitáhl věc zpět do přítomnosti, jeho úkol končí a přestane působit. Tím opět předá žezlo zákona přitažlivosti stejnorodého, který opět zkoncentruje princip, či věc do nějakého dalšího, tentokrát budoucího okamžiku. Ten se později stane minulostí a kolo začne nanovo. Tak vzniká opakování událostí v kruhu stále dokola.

Proč zákon přitažlivosti stejnorodého nekoncentruje principy, či věci v minulosti? Odpověď je jednoduchá, protože pokud to zkusí, narazí na odpor samotného času, který bude vracet věc do přítomnosti a bude rušit. Pokud ovšem bude zákon přitažlivosti stejnorodého koncentrovat věc v přítomnosti, nebo budoucnosti, čas nikterak nezasahuje.

Čím extrémnější koncentrace daného principu někde je (ať ve smyslu minima, nebo maxima – tedy čím více a silněji je přítomen jeden, či druhý protiklad), tím extrémnější a silnější snaha po změně do opačného stavu vyvolaná zákonem přitažlivosti stejnorodého vzniká. To vyplývá z předchozích odstavců. Jinak řečeno, čím více je daná doba (jsme pouze v čase! prostor ještě není vytvořen!) překlomena do určité polarity, tím existuje větší tlak a síla pro změnu do opačné polarity.

Touto hrou vznikají v čase rytmy a vlnění – kdy se neustále v čase střídají koncentrace určitého principu. Princip oddělenosti nelze tedy v čase realizovat trvale, ale pouze točením se v kruhu. V čase není možné koncentrovat žádný princip na určitou dobu, ale pouze dokola střídát jeho nižší a vyšší intenzitu.

Pokud bychom převedli důsledek na protiklady, pak se v čase se dva protiklady neustále vzájemně přeměňují a tím vzniká iluze oddělenosti – chvíli je silnější ten, chvíli ten druhý. Toto napětí protikladů je v průměru neustále absolutní hmotou, tudíž se nejméně liší od absolutního stejnorodého světa – a v důsledku této iluze oddělenosti chce nejméně energie = nejméně změny proti absolutnímu světu, ze kterého vše vzniklo.

Na časové úrovni je tedy základním principem relativního světa (tedy veškerého našeho pozorovatelného světa) **střídání v kruhu a vlnění**. Jinak řečeno, žádný princip nemůže zmizet, ale ani se vytvořit. Historie se stále opakuje, jen na jiné úrovni. Vše se opakuje v kruhu.

Výše uvedeným procesem tedy čas znovu a znovu opakovaně vrací do přítomnosti věci a polarity principů. Tím tedy plní svůj účel koncentrace pozorovatelného světa do přítomnosti. Čas tedy je také otcem veškerého pohybu a změn. Na jedné straně musí držet polarity každou v jiném časovém okamžiku (jen tak je lze oddělit, tedy udržet pozorovatelné, a prostor ještě neexistuje), na druhé straně je nemůže nechat zmizet v minulosti (protože tím by se také staly nepozorovatelnými). Těmito dvěma postupy čas vytvořil pohyb a nekonečné střídání protikladů.

* * *

8. Kauzalita (zákon příčiny a následku) a vznik plynutí času

V předchozí kapitole byl popsán proces, kterým čas vrací do přítomnosti věci a polarity principů z minulosti. Tímto procesem vznikl tedy mechanismus, který přesouvá minulé věci zpět do přítomnosti.

Je to základní proces, kterým čas zajišťuje, aby mu pozorovatelný svět neubýval a nechudnul (čas se snaží zkoncentrovat a zvětšit pozorovatelný svět, nikoli jej nechat uplynout do minulosti). Čas tedy zajišťuje, aby polarity a věci spadnuvší do minulosti byly znovu a znovu vraceny do hry – do přítomnosti.

Tímto procesem ale minulost znovu a znovu působí na přítomnost – objevuje se zákon příčiny a následku = **kauzalita**. Kauzalita je tedy důsledkem zákona přitažlivosti stejnorodého. Ten drží svou přitažlivou silou všechny pozorované věci a principy, které

kdy byly v minulosti součástí světa, aby nezmizely, ale zůstaly stále součástí pozorovatelného světa = přítomnosti.

Kauzalita tedy způsobuje, že svět nechudne, ale naopak se může pouze obohacovat. Jakákoli situace, která kdy v minulosti nastala (příčina) se nějak odráží v přítomnosti (následek). Samozřejmě důsledek v přítomnosti není tentýž co příčina v minulosti, ale nějak a nějakým způsobem spolu souvisí.

Pro shrnutí – čas je koncept, který je dítětem zákona přitažlivosti stejnorodého – a který se snaží koncentrovat pozorovatelný svět. Čas je tedy koncept, který koncentruje pozorovatelnost, nikoli nutně samotné principy a věci. Čas se tím pádem v principu nesnaží udržet podobu věcí z minulosti, ale jen aby byla minulost pozorovatelná. Proto nekoncentruje a nezachovává věci v přesných podobách, ale jen důsledky. Proto (zjednodušeně řečeno) čas klidně nechá spadnout stavbu, ale snaží se zachovat princip způsobu stavění domu. Kauzalita je tedy snaha času nechat stopy z minulost v přítomnosti, aby bylo možné minulosti pozorovat, tedy poznat. Čas totiž stojí o pozorovatelnost, tedy poznatelnost, nic jiného.

Kauzalita tedy způsobuje, že kromě přítomnosti máme další dvě období. Minulost = vše co není součástí přítomnosti, ale nějak ovlivňuje přítomnost jako příčina. Budoucnost = vše co není součástí přítomnosti, ale také přítomnost neovlivňuje.

Jen díky kauzalitě jsme schopní si pamatovat něco v minulosti a jen díky kauzalitě vnímáme, že čas plyne.

* * *

9. Vznik prostoru

Aby mohl existovat prostor, musí existovat něco co je časem, ale není prostorem. Tedy něco co podléhá pouze času, ale nikoli prostoru. Prostor je vymezen jako dítě času jen nějakým etalonem z času – a bez tohoto etalonu by se prostor hroutil a nemohl existovat, případně by byl nestabilní.

To je to co hledají mnozí filozofové za slovem éter, a to je to co automaticky zahrnul Albert Einstein do teorie relativity, ačkoli to tam vypadalo jako pěst na oko. Věc, která podléhá pouze času – pro filozofy éter, pro Einsteina světlo, které má naprosto neměnnou rychlost a nepodléhá žádným okolním vlivům. Když loď po potoce jede 20 mil za hodinu a na palubě auto rychlostí 30 mil za hodinu proti okolí se pohybují rychlostí $20+30 = 50$ mil za hodinu. Světlo nic takového nedělá, rychlost je stejná vůči všemu.

Tím, že existuje etalon, tedy světlo (a pravděpodobně další o čem nevíme) existuje prostor – ve skutečnosti světlo je spoluvůrcem prostoru – je to součástka transformátoru, která mění čas na prostor, tak jako trafo v zásuvce. Ne nadarmo prostor především „vidíme“. Světlo tedy je iluze, základní součástka prostoru, světlo mění čas a vytváří prostor. Měří ho. Je etalonem, protože letí stejně rychle ať se děje co se děje, tak jednoduchým vzorečkem:

$$\text{Vzdálenost v prostoru} = \text{rychlost světla} \times \text{čas}$$

se přepočítá čas na prostor, na vzdálenost. A tím prostor vytvoří a udržuje. Možná, že rychlost světla není konstantní, ale není v naší moci to poznat, protože pak vzniknou nepravidelnosti v prostoru neviditelné námi, protože světlo je etalon, museli bychom se kouknout nadsvětelně a to neumíme.

Pro jistotu – prostor je dítě času.

* * *

10. Vznik hmoty

Ve vesmíru máme teď čas a prostor, ale nemáme hmotu. Ve skutečnosti hmota začala existovat jako přechodný stav a důsledek času. Jakmile začala oddělenost jednotlivých částí díky času, muselo vzniknout něco co udržuje tyto části pohromadě, aby se nesmíchaly a samovolně zase nevytvořily všude stejný absolutní prostor.

Tak jako cukr ve vodě se rovnoměrně rozptýlí a vytvoří stejnou koncentraci v láhvi s vodou, když jí necháme stát, tak by se postupně vše vrátilo do stejnorodého stavu absolutního vesmíru a tím by zanikl čas.

V prostoru, který je důsledkem času se pak zákon přitažlivosti stejnorodého projevuje jako gravitační síla. Ostatně sama hmota je jen energie držená ve žmolcích, kuličkách, atomech, atd. různými silami, ve skutečnosti však jsou všechny síly jen esence zákona přitažlivosti stejnorodého. Existuje i hmota mimo atomy, ale není moc předmětem vědeckého zkoumání, není o ní mnoho známo.

* * *